

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: N.T.T.N.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v ČR bytem ..., *zastoupené Mgr. Ing. Janem Lerchem, advokátem, se sídlem Plzeň, Bedřicha Smetany 2*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2016, čj. MV-85844-4/SO-2014,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 7. 11. 2016, čj. MV-85844-4/SO-2014, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 7. 5. 2014, čj. OAM-1477-22/DP-2014, se z r u š u j í a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalované.**
- II. **Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 12.228,-Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Ing. Jana Lercha, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobkyně se žalobou ze dne 24. 11. 2016, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou osobně dne 25. 11. 2016, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2016, čj. MV-85844-4/SO-2014 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“) a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*ministerstvo*“), ze dne 7. 5. 2014, čj. OAM-1477-22/DP-2014 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla dle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56

odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem společného soužití rodiny na území ČR a povolení k dlouhodobému pobytu jí nebylo uděleno.

Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobkyně v žalobě napadla celý výrok rozhodnutí žalované, neboť má za to, že jí byla zkrácena na svých právech. Žalobkyni je známo, že jako cizinka nemá právní nárok na povolení pobytu v České republice, respektive, že Česká republika má právo jí pobyt na svém území odepřít. Pro toto odepření však musejí existovat zákonem stanovené důvody, což se dle názoru žalobkyně nestalo. Správní orgány obou stupňů přitom dostatečným způsobem nezjistily skutkový stav a rozhodnutí odvolacího správního orgánu je i zčásti nepřezkoumatelné.

Správní orgán prvního stupně opřel své rozhodnutí o názor, že se nepodařilo ověřit tvrzení žalobkyně, že účelem pobytu je společné soužití rodiny. Správní orgán prvního stupně tento svůj názor založil na rozporech, které se objevily ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela. Tyto rozpory postačovaly správnímu orgánu k závěru, že se v případě žalobkyně jedná o účelový sňatek, tedy sňatek uzavřený výhradně za účelem získání práva pobytu.

Žalobkyně má za to, že na účelovost uzavření manželství nelze usuzovat pouze z rozdílných odpovědí manželů na otázky položené správním orgánem. Je nutné vzít v úvahu pochopitelnou nervozitu a stres žalobkyně i jejího manžela, neboť si oba byli vědomi, že se rozhoduje o jejich společné budoucnosti. Otázky navíc směřovaly k ověření skutečností, které žalobkyně a její manžel nepovažují za rozhodující pro posouzení kvality partnerského vztahu.

Správní orgán prvního stupně měl přitom možnost ověřit tvrzení žalobkyně i jinak, a to například zjištěním prostřednictvím pobytové kontroly, zda žalobkyně s manželem po dobu svého pobytu v České republice skutečně žije ve společné domácnosti. Této možnosti však správní orgán prvního stupně nevyužil. Žalobkyně má za to, že správní orgán prvního stupně rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a své rozhodnutí opřel o skutečnosti, které nejsou dostatečné k přijetí závěru o účelovosti uzavření manželství.

Žalovaná nejenže vady rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nenapravila, ale spíše je ještě prohloubila. Žalovaná měla možnost v průběhu dvou a půl roku trvajícího odvolacího řízení ověřit, zda žalobkyně žije ve společné domácnosti se svým manželem, což je okolnost, která by mohla podpořit, nebo naopak zpochybnit teorii správních orgánů obou stupňů o účelově uzavřeném manželství. Žalovaná však nic takového neučinila.

K námitce žalobkyně, že rozdílné odpovědi na otázky správního orgánu prvního stupně byly způsobeny stresem a nervozitou, neboť žalobkyně a její manžel se nemohli plně soustředit na kladené otázky, žalovaná uvedla, že správní orgán prvního stupně nemůže brát nervozitu a stres jakožto polehčující okolnosti. Toto vyjádření žalované je zcela

nesrozumitelné, neboť polehčující okolnosti jsou definovány trestním právem, a žalobkyně ani její manžel nečelili trestnímu obvinění.

Na druhé straně je z vyjádření žalované zřejmé, že správní orgány obou stupňů na žadatele o povolení pobytu v České republice hledí jako na podezřelé osoby a takto s nimi zřejmě vedou i výslechy. Námitka žalobkyně o stresu a nervozitě při výslechu je tedy opodstatněná, pokud žalobkyně čelila výslechu zřejmě srovnatelnému s výslechem obviněného v trestním řízení. Na takové vedení výslechu lze usuzovat ze zmínky žalované o polehčujících okolnostech.

Žalobkyně dále v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu první instance uvedla, že správní orgán nepřihlédl k dopadům svého rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobkyně, když manžel žalobkyně více než pět let žije a podniká v České republice. Ve správním řízení navíc vyšlo najevo, že žalobkyně má v České republice i další příbuzné. K této odvolací námitce se žalovaná v napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřila, nijak na ni nereagovala. Z pohledu posouzení dopadů správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně je tedy rozhodnutí žalované napadené touto žalobou nepřezkoumatelné.

Žalobkyně vytkla žalované tyto nedostatky napadeného rozhodnutí:

- nedostatečně zjištěný skutkový stav co se týče vedení společné domácnosti žalobkyně a jejího manžela
- nesprávné právní posouzení, kdy zjištěné skutečnosti neodůvodňovaly závěr o účelově uzavřeném manželství;
- nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v otázce posouzení dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně.

Vzhledem k vytýkaným vadám napadeného rozhodnutí navrhl žalobkyně zrušení napadeného rozhodnutí.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 9. 1. 2017, v němž uvedla, že skutkový stav a průběh správního řízení je dostatečně popsán v napadeném rozhodnutí. K žalobkynině námitce ohledně nedostatečně zjištěného stavu a nedostatku zjištění skutečností vedoucích k závěru o účelovém manželství žalovaná uvedla, že prvoinstanční správní orgán při posuzování žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu vycházel z náležitostí doložených žalobkyní k žádosti. Žalovaná dále zjistila, že správní orgán I. stupně provedl za účelem zjištění skutečného stavu věci dne 12. 3. 2014 ve smyslu § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců výslech žalobkyně, z něhož byly zjištěny všechny podstatné skutečnosti, na základě kterých mohl přistoupit k vydání meritorního rozhodnutí.

Žalovaná tedy tuto námitku neshledala důvodnou, neboť správní orgán I. stupně využil všech dostupných prostředků, aby byl ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

K žalobkynině námitce stran neprovedené pobytové kontroly žalovanou v průběhu odvolacího řízení uvedla, že z provedených výslechů bylo zřejmé, že manželé neznají základní údaje, které se jich týkají, neshodnou se na skutečnosti, kdy se seznámili a jak seznámení proběhlo. Neshodli se na tom, jak dlouho spolu žili ve společné domácnosti, neshodli se ani na nákladech vynakládaných na ubytování nebo na skutečnosti, kdy manžel žalobkyně odjel zpět do České republiky. Manžel žalobkyně také při výslechu uvedl,

že žalobkyně má pouze základní vzdělání, ačkoliv v roce 2009 ukončila všeobecnou střední školu. Manžel žalobkyně při pohovoru dále uvedl, že žalobkyně má pouze jediného staršího bratra, který žije na území České republiky, avšak žalobkyně uvedla, že ve Vietnamské socialistické republice žije také její mladší bratr.

Žalovaná má tedy za to, že skutkové závěry správního orgánu I. stupně o účelově uzavřeném manželství plně odpovídají podkladům, které měl správní orgán I. stupně v danou chvíli k dispozici, vycházejí z nich po vzájemném porovnání a zhodnocení obsahu výpovědí žalobkyně a jejího manžela, jsou logické a zcela korespondují s obsahem protokolů. Podle žalované také nebyly rozdíly ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela jen banální, jejich výpovědi se rozcházejí, především pokud šlo o okolnosti jejich seznámení, kdy se dá předpokládat, že takové významné mezníky fungujícího partnerského vztahu dva lidé, kteří svůj vztah následně stvrdí manželstvím, uvedou shodně, zvláště pokud se k nim vyjadřovali po uplynutí nikoli dlouhé doby od uzavření manželství.

K žalobkynině námitce, že žalovaná nezhodnotila dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, a proto je toto rozhodnutí nepřezkoumatelné, žalovaná argumentovala tím, že v případě, že žádost žalobkyně byla zamítnuta dle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, žalovaná neměla povinnost tyto dopady do soukromého života žalobkyně posuzovat.

Z výše uvedených závěrů navrhla žalovaná žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť žalobkyně vyslovila s takovým postupem souhlas dle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s., žalovaná s tímto postupem souhlasila ve smyslu § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

Prvoinstanční správní orgán svým rozhodnutím ze dne 7. 5. 2014, čj. OAM-1477-22/DP-2014, zamítl žádost žalobkyně podanou dne 15. 1. 2014 o povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem společného soužití rodiny na území dle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a dle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) věty třetí zákona o pobytu cizinců nebylo žadatelce uděleno povolení k dlouhodobému pobytu.

Dle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (dále jen "společné soužití rodiny") je oprávněn podat cizinec, který je manželem cizince s povoleným pobytem*.

Dle § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, *pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu platí obdobně § 55 odst. 1, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g) a h), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1.*

Dle § 56 odst. 1 písm. a) věty třetí zákona o pobytu cizinců, *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.*

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně dne 15. 1. 2014 podala ministerstvu žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití s manželem. Do své žádosti mimo jiné uvedla, že jejím nejvyšším dosaženým vzděláním je základní škola, její předchozí pobyt na území měla povolený od 25. 10. 2013 do 14. 4. 2014 rovněž za účelem sloučení rodiny. Bydliště má na adrese ... Manžel se jmenuje D.N.S., je podnikatel, bydliště má na téže adrese. Do své žádosti uvedla žalobkyně 2 sourozence. K žádosti žalobkyně mj. připojila úředně ověřený překlad oddacího listu, z něhož plyne, že žalobkyně a její muž uzavřeli sňatek ve Vietnamu dne 14. 6. 2012.

Výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR k osobě žalobkyně prokazuje, že v ČR pobývala na vízum k pobytu nad 90 dnů od 25. 10. 2013 do 14. 4. 2014, účel rodinný. Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR k osobě manžela žalobkyně (D.N.S.) vyplývá, že dotyčný má na území ČR povolen od roku 2008 trvalý pobyt. Na území ČR žije již od roku 2004.

Ve správním spisu jsou dále obsažena předvolání žalobkyně k výsledku ve smyslu § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, předvolání manžela žalobkyně k podání svědecké výpovědi ve smyslu § 55 správního řádu, žádost ministerstva adresovaná Policii ČR, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových kontrol, o provedení pobytové kontroly žalobkyně a jejího manžela na adrese ... spolu se skutečnostmi, které žádá ministerstvo během kontroly prověřit.

Z úředního záznamu Policie ČR, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových kontrol, ze dne 6. 3. 2014, čj. KRPP-26475-2/ČJ-2014-030026-P, se podává, že dne 17. 2. 2014 v době od 12:30 hod., dne 18. 2. 2014 v 09:10 hod. a dne 28. 2. 2014 v 10:00 hod. byly provedeny opakované kontroly na adrese ... Při žádné z kontrol nebyli výše uvedení cizinci v domě zastíženi. Jedná se o starý bytový dům po rekonstrukci. Předmětný byt se nachází ve zvýšeném přízemí a pronajímá jej pan N.V.K. a paní T.T.M.H. Místním šetřením bylo zjištěno, že v bytě bydlí 5 osob, mj. žalobkyně a její manžel. Dále bylo zjištěno, že venkovní zvonek je označen jmény majitelů bytu, poštovní schránka je označena všemi jmény výše uvedených osob a jmény majitelů bytu, vnitřní zvonek označen není. Dalším místním šetřením bylo zjištěno, že v bytě skutečně bydlí prověřované osoby, jelikož byly na základě portrétní identifikace ztotožněny. Taktéž bylo zjištěno, že mají v pronájmu večerku, která se nachází na rohu Klatovské ulice a ulice V Bezovce. V této večerce byly obě prověřované osoby zastíženy. Po předložení cestovních dokladů uvedly, že bydlí v Čechově ulici a popsaly nezávisle na sobě předmětný byt. Dále uvedly, že se v bytě zdržují až po uzavření večerky, tj. po 20. až 22. hodině večerní. Rozsah provedeného šetření potvrdil ubytování prověřovaných osob v předmětném bytě a domě.

Dne 12. 3. 2014 byl s žalobkyní za účasti tlumočníka sepsán protokol o výsledku žadatele ve věci řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, s manželem žalobkyně byl rovněž za účasti tlumočníka sepsán protokol o výsledku svědka.

Do správního spisu byla založena kopie záznamu pohovoru ze dne 17. 7. 2013 učiněného s žalobkyní na Zastupitelském řádu České republiky v Hanoji v rámci řízení o její žádosti o dlouhodobé vízum dle § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Prvoinstančním rozhodnutím ze dne 7. 5. 2014 byla žádost žalobkyně zamítnuta a povolení k dlouhodobému pobytu jí nebylo uděleno z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a) věty třetí zákona o pobytu cizinců, přičemž v závěru rozhodnutí bylo shrnuto, že „*v tomto případě se nepodařilo ověřit Vaše tvrzení, že účelem je společné soužití rodiny. Ze značně rozdílných výpovědí Vašeho manžela i Vašich má správní orgán za to, že sňatek s panem D.N.S., nar. ..., byl uzavřen účelově s jasným cílem získání povolení k dlouhodobému pobytu.*“. Odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí bylo následně zamítnuto.

Žalobkyně namítala, že správní orgán rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť o účelovosti uzavření manželství nelze usuzovat pouze z rozdílných odpovědí manželů na otázky položené u výsledku, které navíc žalobkyně nepovažuje za rozhodující pro posouzení kvality partnerského vztahu. Dle názoru žalobkyně mohl správní orgán ověřit její tvrzení například pobytovou kontrolou, což však správní orgán nevyužil. Dále namítala, že zjištěné skutečnosti neodůvodňují závěr o účelově uzavřeném manželství.

Dle § 50 odst. 4 správního řádu platí, že *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*

Ve shora citovaném ustanovení správního řádu je upraven způsob hodnocení podkladů, respektive důkazů. Zásada volného hodnocení důkazů, která umožňuje správním orgánům o jednotlivých podkladech uvážit, neznamená, že by správní orgány při hodnocení jednotlivých podkladů mohly postupovat nahodile nebo libovolně. Povinností správních orgánů je hodnotit podklady jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, vycházet ze zjištěných skutečností, úvahy o hodnocení podkladů přesvědčivě odůvodnit a případné rozpory mezi jednotlivými podklady rozumně vypořádat.

Správní orgány však těmto povinnostem nedostály.

Prvoinstanční správní orgán a následně i žalovaná zcela zaměřily svoji pozornost na provedené výsledky žalobkyně a jejího manžela.

Prvoinstanční správní orgán zhodnotil výpovědi žalobkyně a jejího manžela takto: „*Vaše odpovědi se evidentně diametrálně liší v tak zásadních věcech, jako je datum prvního osobního setkání, přičemž tuto skutečnost podtrhuje Vaše výpověď ze záznamu z pohovoru na zastupitelském úřadě v Hanoji. Váš manžel uvedl, že jste se prvně osobně setkali již v roce 2006, zatímco Vy jste vypověděla, že jste se prvně osobně setkali až v roce 2011. Mezi Vaší výpovědí a výpovědí manžela vznikl rozpor v rozsahu 5 let. Skutečnost, že jste se s manželem poprvé osobně setkali v roce 2011, jste navíc posléze popřela bez dalšího vysvětlení. V rámci pohovoru na zastupitelském úřadě dne 17. 7. 2013 jste uvedla, že jste se prvně osobně viděli až na svatbě v červnu 2012. Z Vašeho protokolu dále vyplývá, že smuteční hostina zemřelé*

manželovy matky se konala v červenci 2012 s tím, že Váš manžel odjel 3 dny po této hostině. Zároveň jste uvedla, že Váš manžel odjel tři dny po svatbě (po 14. 6. 2012), přičemž jste nebyla schopná vysvětlit rozpory ve Vaší výpovědi. Váš manžel do protokolu o podání svědecké výpovědi uvedl, že do ČR odcestoval 10 dnů po svatbě. Okolnosti okolo Vašeho seznámení jsou rovněž nejednoznačné. Z pohovoru na zastupitelském úřadě v Hanoji vyplývá, že jste se seznámili prostřednictvím Vašeho strýce a tety. Váš manžel uvedl, že od Vašeho bratra dostal telefonní číslo a kontaktoval Vás, když byl v roce 2006 ve Vietnamu v souvislosti s úmrtím jeho matky, která zemřela v roce 2005. Vy jste do protokolu o výsledku uvedla, že Váš manžel se vrátil do Vietnamu v souvislosti s úmrtím jeho matky až v roce 2011. Správní orgán se pozastavuje nad časovou souvislostí, a sice že matka Vašeho manžela zemřela již v roce 2005, zatímco Vy jste uvedla, že v roce 2011 cestoval Váš manžel v souvislosti s jejím pohřbem. V červenci 2012 dle Vaší výpovědi proběhla smuteční hostina v souvislosti s úmrtím matky Vašeho manžela. Vaše výpovědi se neshodují i v dalších zásadních věcech - Váš manžel neví, že máte ve Vietnamu mladšího bratra, neshodli jste se na tom, jaké náklady platíte za ubytování, a neshodli jste se ani v otázce Vašeho dosažené vzdělání. Váš manžel nepotvrdil Vámi uvedené skutečnosti. Ve Vašich výpovědích jsou pak patrné nápadné rozpory.“

Žalovaná závěry prvoinstančního správního orgánu o účelově uzavřeném manželství v napadeném rozhodnutí posvětila a stejně jako prvoinstanční správní orgán odkázala na článek 35 Směrnice 2004/38/ES, ze kterého vyplývá, že jednotlivé státy mohou přijmout opatření k odepření pobytu v případě zneužití práv nebo podvodů. Případem takového podvodu je i tzv. účelový sňatek, tedy sňatek uzavřený výlučně za účelem získání práva volného pohybu a pobytu podle směrnice, na které by jinak dotyčná osoba neměla nárok. Podle sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě o pokynech pro lepší provádění a uplatňování Směrnice 2004/38/ES, KOM (2009) 313 ze dne 2. 7. 2009 mohou být při posuzování existence úmyslu zneužít práv přiznaných směrnicí zohledněny zejména následující faktory - pár se před svatbou nikdy nesetkal, pár se neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání nebo důležité osobní informace, které se jich týkají, pár nemluví společným jazykem, důkaz o peněžní částce nebo daru, které byly předány, aby byl sňatek uzavřen, v minulosti jednoho nebo obou manželů existuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu, rozvoj rodinného života pouze tehdy, kdy byl přijat příkaz k vyhoštění, pár se rozvedl potom, co dotyčný státní příslušník třetí země získal právo pobytu.

Soud souhlasí stran hodnocení výpovědí žalobkyně a jejího manžela s oběma správními orgány v tom směru, že výpovědi se rozcházejí především v časových údajích týkajících se prvního setkání manželů a úmrtí matky manžela žalobkyně. Na druhou stranu, postupem času nezřídka mohou některé vzpomínky vyblednout, či se změnit vnímání některého zážitku. Soud by proto neshodu ve vyjádření manželů ohledně doby, po kterou zůstali novomanželé po svatbě společně, než jeden z nich odjel do jiné země, nehodnotil jako významný. Rovněž nevědomost manžela žalobkyně o jejím mladším bratrovi, který žije ve Vietnamu, či otázky dosaženého vzdělání, kdy žalobkyně sama jednou uvedla, že má středoškolské vzdělání a posléze pouze základní, nelze hodnotit jako diametrální rozpory ve výpovědích.

Co však soud v této věci považuje za podstatné, je skutečnost, že správní orgány zcela opomenuly konfrontovat výpovědi žalobkyně a jejího manžela se skutečnostmi zjištěnými při pobytové kontrole, kterou si sám prvoinstanční správní orgán vyžádal a během níž bylo zjištěno, že žalobkyně je stále ve svazku manželském, se svým manželem sdílí společnou domácnost a společně pracují ve večerce. S těmito zásadními skutečnostmi se správní orgány ve svých rozhodnutích nijak nevypořádaly. Zjištění z pobytové kontroly přitom dle názoru

zdejšího soudu spíše nasvědčují řádnému úmyslu manželů naplňovat skutečný účel manželství.

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že správní orgány nepřesvědčivě vyhodnotily veškeré dostupné podklady pro rozhodnutí (§§ 3 a 50 odst. 4 správního řádu). Posouzení správních orgánů je jednostranné, když vyzdvihují faktory nasvědčující účelovosti posuzovaného manželství, aniž by se v zájmu vyváženosti argumentace vypořádaly i s faktory svědčícími o opaku.

Nad rámec shora uvedeného soud konstatuje, že podle rozhodné právní úpravy se jeví případnějším hodnotit eventuální závěr o účelovém sňatku jakožto důvodu pro zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití jako obcházení zákona a v návaznosti na to jako jednání, které by mohlo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nikoliv jako nemožnost ověření údajů uvedených v žádosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, čj. 9 As 58/2010-119, dostupný na www.nssoud.cz).

Další žalobkyninou námitkou obsaženou též v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí bylo tvrzení, že se ministerstvo, resp. žalovaná se nezabývaly dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Tuto námitku však soud nemohl shledat důvodnou.

Ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců upravuje kritéria, podle nichž se posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Toto ustanovení však samo nestanoví případy, kdy se uplatní. Jednotlivé případy, kdy se posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí, upravují jednotlivá ustanovení zákona o pobytu cizinců zabývající se konkrétními druhy pobytových oprávnění a typovými situacemi, které u jednotlivých druhů pobytových oprávnění mohou nastat. Posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí vyžaduje např. § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V této věci však správní orgán postupoval podle § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který požadavek na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí neobsahuje. V tomto směru tedy správní orgány nepochybily, byť žalovaná mohla irelevanci této odvolací námitky žalobkyni osvětlit. I když tak neučinila, nelze takovou absenci označit za nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nevypořádání odvolací námitky.

Vzhledem k výše uvedenému soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení [§ 78 odst. 1 s. ř. s.] a současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož k pochybení, které soud vytkl správním orgánům, došlo v první řadě při rozhodování prvoinstančního orgánu, soud ze stejných důvodů zrušil i prvoinstanční rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Úkolem správních orgánů tak bude především vypořádat se se závěry zjištěnými v rámci pobytové kontroly, případně za tím účelem prohloubit skutková zjištění stran aktuálního soužití žalobkyně a jejího manžela a tato zjištění konfrontovat s pochybnostmi, které správní orgány mají ohledně okolností, za kterých bylo manželství žalobkyně uzavřeno. Své závěry s pečlivostí zdůvodní.

[V] Náklady řízení

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **12.228,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku

žalobě ve výši 1.000,-Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 1.428,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 31. října 2017

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: : L. K.